

Четвърти национален конкурс
“Душата на един извор”, Ямбол, 2007
ПЪРВА НАГРАДА В ПЪРВА ВЪЗРАСТОВА ГРУПА

Ани Коджабашева, гр.Русе
(1990)

Американски колеж, София

Пиеро, добрият пират

Имало едно време един пират. Той се казвал Пиеро Златния зъб. Неговият кораб също си имал име - Лорета Скъсаното платно. Пиеро бил порядъчен пират, при това капитан на малък екипаж от пирати. Весело си живеел той със своите събратя; обикалял седемте морета, ограбвал стотици кораби, пиел грог и се веселял с екипажа си под звуците на акордеон и една вехта цигулка, задигната от Венеция. Пиеро всъщност бил толкова порядъчен, че дори не му се налагало да води морски битки. Той не бил като героите на онези евтини пиратски истории, в които всички гърмят с оръдия, размахват ножове и висят от въжетата на мачтите. Съвсем не. Когато видел на хоризонта платна, Пиеро закачвал на главната мачта поизбелялото черно знаме „Веселия Роджър”. Щом непознатият кораб се приближавал на половин левга от Лорета, Пиеро стрелял веднъж във въздуха с ръждясалия си револвер и с това въпросът бивал уреден. Лорета и новодошлият кораб долепали корпусите си, двамата капитани се срещали, поздравявали се и се договаряли. Пиеро не искал много. Вземал по един-два сандъка от златото на Южна Америка, няколко чувала с подправки от Индия, екзотични плодове, които му се нравели, или пък бъчви със саке, текила, уиски и така нататък. Цивилният капитан бил доволен, че само е олекотил товара си и се е измъкнал невредим. Пиеро бил доволен, защото и малко можело да го зарадва. Той бил най-любезният пират, който някога се е раждал; имал дарбата да радва тези, които ограбва. Не ми вярвате ли? О, честна дума, аз пътувах веднъж в тежък галеон към Новите земи да си търся късмета и имах щастието Пиеро да ни ограби! Кълна се в моряшкия сандък на баща ми, че Пиеро пожела на нашия капитан „приятен ден и попътен вятър”

Никога повече не срещнах Пиеро и не зная дали е още жив. Затова се придържам към „имало едно време” Но можете да бъдете сигурни, че е имало; за него слушах да разказват в Генуа и Калкута, в Марсилия и Александрия. Ето какво дочух в кръчмите между моряшките наздравици.

Безкрайно порядъчният и весел пиратски живот на Пиеро не се бил променял, откакто сам се помнел, но, разбира се, една малка подробност изведнъж го направила друг човек. Някакъв нагъл предприемач от Копенхаген пробутал на стария пират сандък с книги вместо злато: прашни, ненужни томове, които кой знае какво са правили на спретнатия датски кораб. Пиеро бил измамен за първи път. Той първо се понатъжил, но

не задълго. После решил да разгледа и да разбере кой дявол е накарал цивилизованите хора на сушата да изпишат хиляди страници.

Пиеро можел да чете. Едно време бил чел, като малък, когато скитал из многолюдните улици на Генуа; скитал и си изпросвал хляб. Някакъв свещеник често му давал книги заедно с хляба: книги с приказки за далечни земи и приключения. Пиеро отивал вечер на пристанището да чете, да гледа залеза и отплаващите кораби. Моряците го забелязвали и не след дълго го качили на един от тези кораби.

Сега Пиеро си припомнил тези времена. Без да се усети, започнал да прекарва цели дни в хамака си, зачетен в приключенията на Робинзон Крузо. Забравил да се радва на кораловите рифове или на айсбергите, не се виждал вече в морето да търси делфини и не следял подредбата на звездите. Умълчал се и за един месец ограбил едва два кораба. Техните капитани се чудели какво толкова натъжава този пират и от добри чувства му дали доста повече стока, отколкото той поискал.

Пиеро не бил вече малко момче и затова от четене вместо да се размечтае, взел да размишлява. „Как е успял този господин Крузо да оцелее толкова години на дивия остров? Какво му е давало амбиция за тъй дребни неща, неоправдано усърдие да плете кошници, да копае пещери, да строи лодки? И какво е накарало скромния автор, някъде в някое мъгляво, мъхесто, скалисто кътче на Англия, да седне и да се труди над тази хубава книжка, която сега събира прах в моряшки сандъци и почти никой не чете?“

След продължителното четене на “Робинзон” Пиеро пак гледал звездите (отдавна не бил измервал позициите им на небесния свод) и продължавал да размишлява: „Ами какво ни кара нас, мен и петимата ми смели моряци, да кръстосваме неуморно моретата, да ограбваме кораби и да съчиняваме гръмки пиратски песни? Имаме достатъчно съкровища да се оттеглим на сушата, някъде в Южна Америка например, и да живеем спокойно. Но едва ли ще го направим. Знаем, знаем какво ни кара“ - сетил се накрая той - „да пътуваме надалеч и да се занимаваме толкова страстно с безсмислени неща. То е същото, което е карало Робинзон да вае несръчно глинени съдове, само и само да няма време да спре и да се замисли. То е същото, което е накарало бледния английски писател да се затвори в някое глухо кътче и да пише за приключенията на измисления Робинзон, само и само да не се замисля за себе си. То е ясно. То е самотата. Аз и моят екипаж, далеч от всички, лекуваме тук самотата си с песни и пиене на грог.“

Въздъхнал Пиеро така, както правят мъдреците от Изтока. Отворил корабния дневник и вместо географска дължина и ширина записал:

*Ние сме прах, носен от вятъра из далечни земи
и винаги, винаги сме сами.*

Пиеро прозрял. Уверявам ви, че по-умен пират от него никога не се е раждал. Ето какво казват, че станало с него: той разбрал, че не е роден да бъде пират. Дори нямал златен зъб; само такъв му бил прякорът.

И така Пиеро решил да се промени. Толкова сериозно да се промени, че да заживее отново на сушата, след толкова години! Осъзнавал, че ще наскърби своите

петима събрата и още стотици неграбени мореплаватели, но не можел да бъде Пиеро Веселия пират - просто вече не бил весел. Една глупава книжка го направила сериозен.

Екипажът трудно приел новината.

- Пиеро, ти имаш треска. Трябва да ядеш от вълшебните африкански корени. — уверявал го един от моряците.

- Този твой сандък с книги е прокълнат, да ме вземат дяволите! Там трябва да се подвизава духът на някой мореплавател от стари времена. За какво ти бяха книги, Пиеро, нали си имаме Библия на кораба? Ще слезем в Санта Круз и ще те заведем при някоя врачка - съветвал друг и усърдно се кръстел, сякаш за да изгони духа.

Ала Пиеро не изглеждал обсебен от зъл дух Аз и не мисля, че е бил. Той бил помъдриял. Само с лека усмивка отвърщал на притеснените си моряци. Скоро те се убедили, че няма връщане назад. Лорета печално заплавала към Стария континент, за да остане там завинаги.

Следите на Пиеро се изгубили малко след като акостирал на някакво малко и несъмнено мъгливо английско пристанище. Само петимата от екипажа му знаят къде е или къде са костите му, но няма да ви кажат. Те сега са цивилни моряци на служба при богат испански търговец и изглеждат доволни.

Макар да не познавам Пиеро ми се струва, че го разбирам добре. Мисля, че знам какво е станало с него и ще ви кажа. Купил си е със златото мрачна къща на скалист бряг. Купил си е и хартия, пера и мастилници. Чел е книгите от моряшкия сандък и е писал. Сигурна съм, защото в една кръчма в Лондон години по-късно прочетох едно стихотворение, което може да е само негово. Написал го е за самия себе си, за Пиеро, когато е бил малък.

*Пристанище. Ноц.
Пазачът на фара вече спи
Светлината пада отвисоко и потрепва
като докосва вълните.
Кръчмата е тиха.
На кея — самотно момче.
В ръката му — книга.
Момчето не чете (много е тъмно).
Гледа втренчено навътре в морето.
Не разбра ли,
не разбра ли, мили мой малък Пиеро,
че пирати има само в приказките?*